

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Natalia Burandt

Protokolant: sekr. sąd. Anna Pikulska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Braniewie Jarosława Żelazek

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2022 r. w Elblągu sprawy

B. K. (1), s. J. i A., ur. (...) w B.

oskarżonego o czyny z art. 279 § 1 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie

z dnia 11 stycznia 2022 r. sygn. akt II K 21/21

I. **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla zawarte w punkcie XV tiret drugi i tiret trzeci rozstrzygnięcia zobowiązujące oskarżonych B. K. (1) i P. P. (1) solidarnie do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych R. C. i A. P.,**

II. **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części,**

III. **zwalnia oskarżonego B. K. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,**

IV. **zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. D. S. kwotę 516,60 zł. brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu B. K. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 66,86 zł. tytułem zwrotu wydatków związanych z dojazdem do sądu.**

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 106/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 11 stycznia 2022r. sygn.. akt VII K 21/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		B. K. (1)	1. Skazany zamieszkuje wspólnie z konkubina i dwuletnim synem. Zachowanie skazanego B. K. (1) uległo w ostatnim czasie poprawie. Wymieniony nie nadużywa alkoholu, prowadzi ustabilizowany tryb życia, m.in. w ten sposób, iż wykonuje regularną pracę zawodową, do której dojeżdża z miejsca zamieszkania aż do O.. B. K. (1) w ostatnim okresie czasu nie był powodem interwencji Policji, a nadto nie naruszył w inny sposób obowiązującego	Wywiad kuratora - Odpis wyroku wraz z informacją Sądu Rejonowego w B. - Pismo skazanego Pokwitowanie sporządzone przez A. P. Oświadczenie sporządzone przez R. C. Przekaz pocztowy	k. 619 k. 621, 622 k. 603 k.628 k. 629 k. 630

porządku
prawnego.

2. B. K.
(1) został
prawomocnie
skazany za
popelnienie
wykroczenia z
art. 119 § 1
kw wyrokiem
nakazowym
Sądu
Rejonowego w
B. z dnia 20
stycznia 2022r.
sygn. akt (...) na
karę 1 miesiąca
ograniczenia
wolności
polegającą na
obowiązku
wykonywania
nieodpłatnej,
kontrolowanej
pracy na cele
społeczne w
wymiarze 40
godzin. Karę
tę wykonał w
formie prac
społecznie
użytecznych
przy pracach
porządkowych.

3. W dniu
28 lutego 2022r.
B. K. (1) i
współoskarżony
P. P. (2)
naprawili szkodę
na rzecz
pokrzywdzonego
A. P. wyrządzoną
przestępstwem
poprzez zapłatę
solidarnie kwoty
620 zł.,
zasadzonej w pkt

			XV tiret trzeci zaskarżonego wyroku. 4. W dniu 28 lutego 2022r. B. K. (1) naprawił szkodę na rzecz pokrzywdzonego R. C. wyrządzoną przestępstwem poprzez zapłatę kwoty 2590 zł., zasądzonej w pkt XV tiret drugi zaskarżonego wyroku.		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1 – 4	<ol style="list-style-type: none"> 1. Wywiad kuratora 2. Odpis wyroku wraz z informacją Sądu Rejonowego w B. 3. Pismo skazanego 4. Pokwitowanie sporządzonego przez A. P. 	<ul style="list-style-type: none"> - dokument urzędowy sporządzony w przepisanej formie - sporządzony przez uprawniony organ w ramach swoich kompetencji - sporządzony zgodnie z procedurami

	<p>5. Oświadczenie sporządzone przez R. C.</p> <p>6. Przekaz pocztowy</p>	<ul style="list-style-type: none"> - dokument nie kwestionowany przez żadną ze stron - dokument urzędowy sporządzony w przepisanej formie - sporządzony przez uprawniony organ w ramach swoich kompetencji - sporządzony zgodnie z procedurami - dokument nie kwestionowany przez żadną ze stron - dokument prywatny sporządzony przez skazanego - dokument nie kwestionowany przez żadną ze stron - dokument prywatny sporządzony przez A. P. - dokument nie kwestionowany przez żadną ze stron - dokument prywatny sporządzony przez R. C. - dokument nie kwestionowany przez żadną ze stron dokument urzędowy sporządzony w przepisanej formie - sporządzony przez uprawniony organ w ramach swoich kompetencji - sporządzony zgodnie z procedurami - dokument nie kwestionowany przez żadną ze stron
--	---	---

<p>2.2.2. niewwzględnione ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz</p>	<p>Dowody przy</p>
--	---------------------------------------

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1- 2	1. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na błędnym uznaniu, że orzeczenie wobec B. K. (1) kary poniżej dolnego ustawowego zagrożenia przewidzianego za zarzucane oskarżonemu przestępstwa przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia wykonania kary byłoby nieuzasadnione, podczas gdy w niniejszej sprawie materializowały się, przesłanki od których ustawodawca warunkuje możliwość nadzwyczajnego złagodzenia kary, albowiem oskarżony jest młodociany, pokrzywdzeni pojednali się z oskarżonym i pokrzywdzeni mu przebaczyli oraz szkoda została przez oskarżonego naprawiona w całości, które przy uwzględnieniu innych okoliczności m.in. takich jak właściwości i warunki osobiste oskarżonego w tym przede wszystkim niedojrzała osobowość oskarżonego i jego rozwój emocjonalny w wieku 17 lat, tj. w czasie popełniania przestępstw, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa w tym niekaralność, przekonują, że kara wymierzona poniżej dolnej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>granicy ustawowego zagrożenia za przypisane oskarżonemu przestępstwa, tj. kara w postaci ograniczenia wolności byłaby odpowiednia do stopnia winy i spełniałaby zarówno cele zapobiegawcze jak też wychowawcze, które ma osiągnąć wobec oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa;</p> <p>2. rażącej niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary za przypisane oskarżonemu czyny oraz kary łącznej, w konsekwencji niezastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, w sytuacji gdy w sprawie zaistniały, przesłanki, które pozwalały karę wobec oskarżonego nadzwyczajnie złagodzić, tj. fakt że oskarżony jest młodociany oraz to, że pokrzywdzeni pojednali się z oskarżonym, przebaczyli mu i oskarżony naprawił wyrządzoną szkodę pokrzywdzonym, co powoduje, że nawet najniższa wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności przewidziana za przypisane mu przestępstwa jest rażąco surowa i jej dolegliwość przekracza stopień winy.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego B. K. (1) jako niezasadna nie zasługiwała na uwzględnienie. Wybiórczo przytoczone w niej argumenty dla poparcia prezentowanego stanowiska, mające uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności zarówno kar jednostkowych jak i kary łącznej oraz ściśle</p>		

powiązany z nim zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (niezastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary) - były całkowicie chybione i stąd nie mogły się ostać w świetle całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności mających wpływ na wymiar kary.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na istotę zakresu kontroli odwoławczej. Mianowicie zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k., Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu – również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3 kpk, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455 kpk. Pomimo rozszerzenia granic kontroli odwoławczej w zakresie wskazanym w art. 447 § 1-3 kpk, sąd odwoławczy pozostaje związany podniesionymi zarzutami (art. 433 § 1 kpk). A contrario z § 2 art. 447 kk wynika, że zaskarżenie wyroku w części dotyczącej kary powoduje, że wyrok staje się prawomocny w części dotyczącej orzeczenia o winie (por. Dariusz Świecki Komentarz aktualizowany do art.447 Kodeksu postępowania karnego; Z. Doda, A. Gaberle, Kontrola odwoławcza..., t. 2, s. 229; wyrok SN z 19.09.2001 r., III KKN 168/01, OSNKW 2001/11-12, poz. 97, z glosą A. Gaberle, OSP 2002/5, poz. 67, s. 247). O tym zatem, jakie są granice rozpoznania sprawy decyduje sama treść złożonego środka odwoławczego, która określa zakres zaskarżenia, czyli te składniki orzeczenia Sądu I instancji, które są przez skarżącego kwestionowane. Obrońca oskarżonego B. K. (1) zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego

w Braniewie w sprawie o sygn. akt II K 21/21 z dnia 11 stycznia 2022r. w części dotyczącej kary, a konkretnie kar jednostkowych (pkt V, VI i VII wyroku) oraz kary łącznej (pkt VIII wyroku). Autor skargi nie zakwestionował tym samym żadnego z rozstrzygnięć co do winy oskarżonego odnośnie wszystkich przypisanych mu czynów. Jeżeli zatem wyrok nie został zaskarżony na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej winy, to sąd odwoławczy, wobec zakazu reformationis in peius (art. 434 kpk), nie może dokonywać nowych ustaleń faktycznych, w tym przez zmianę opisu czynu, ani w tym celu uchylać wyroku i przekazywać sprawę do ponownego rozpoznania. W tej sytuacji przekroczenie granic apelacji możliwe jest w oparciu o szczególne przepisy wskazane w ustawie, a są to art. 439 § 1 kpk, art. 440 k.p.k, art. 435 kpk i art. 455 kpk. Jedynie zatem przez przyzmat tych ostatnich przepisów sąd odwoławczy był uprawniony do kontroli zapadłego wobec oskarżonego wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie nie występują żadne z tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, enumeratywnie wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. ani też nie ma podstaw do uznania, że przypisanie oskarżonemu winy w takim zakresie jak uczyniono to w zaskarżonym wyroku, jest rozstrzygnięciem rażąco niesprawiedliwym w rozumieniu art. 440 k.p.k., jak również nie wystąpiły okoliczności określone w art. 435 kpk i art. 455 kpk. Godzi się jedynie zaznaczyć, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy, które następnie poddał wnikliwej i rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski, zarówno

co do winy oskarżonego w zakresie wszystkich przypisanych mu przestępstw, subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy karne, jak i w konsekwencji wymiaru i rodzaju orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz kary łącznej pozbawiania wolności. Zaszła jedynie konieczność dokonania korekty zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie zawartych w pkt XV tiret drugi i tiret trzeci rozstrzygnięć o środkach kompensacyjnych, wobec faktu naprawienia przez oskarżonego już po wydaniu wyroku I instancji szkody na rzecz dwojga pokrzywdzonych, tj. R. C. i A. P..

Reasumując, tej ocenie dowodów, utrzymanej w granicach gwarantowanych zasadą wyrażoną w art. 7 kpk, nie można zarzucić ani dowolności, ani błędów, czy też uchybień.

Ustosunkowując się do sformułowanych zarzutów, zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego B. K. (1), a dotyczących błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż brak było podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary oraz dotyczących rażącej niewspółmierności kar jednostkowych pozbawienia wolności (pkt V, VI, VII wyroku) i kary łącznej pozbawienia wolności (pkt VIII wyroku), wyrażającej się w zbyt surowym potraktowaniu oskarżonego - należy uznać, że zaprezentowane przez apelującego stanowisko, iż tak ukształtowana, także w wyniku niezastosowania nadzwyczajnego złagodzenia, kara przekracza stopień zawinienia oskarżonego, który korzysta ze statusu sprawcy młodocianego, nie uwzględnia

należycie stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, jego właściwości i warunków osobistych, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw oraz zachowania po popełnieniu przedmiotowych występków, w tym wyrażenie skruchy i naprawienia szkody, a także nie realizuje wymogów prewencji indywidualnej i generalnej - jest nieuprawnione.

Zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, autor apelacji rażącej niewspółmierności kary dopatruje się w niezastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary i niezasadnym, jego zdaniem, wymierzeniu B. K. (1) surowych jednostkowych kar pozbawienia wolności i długoterminowej kary łącznej pozbawienia wolności, któremu to rozstrzygnięciu sprzeciwiać ma się postawa oskarżonego, który korzysta ze statusu sprawcy młodocianego, współpracował z wymiarem sprawiedliwości, nie unikał odpowiedzialności za przypisane mu czyny, wyraził skruchę i żal, pojednał się z pokrzywdzonymi, naprawił szkodę, aktualnie pracuje, utrzymuje konkubinę oraz dwuletnie dziecko i prowadzi ustabilizowany tryb życia. W ocenie skarżącego wadliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia o karze jest przede wszystkim konsekwencją niezastosowania dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary i nienadania przez sąd meriti odpowiedniej wagi okolicznościom łagodzącym, takim jak: status młodocianego, przyznanie się do winy, współdziałanie z organami wymiaru sprawiedliwości, wyrażenie żalu i skruchy, naprawienie szkody, pojednanie się z pokrzywdzonymi,

podjęcie zatrudnienia i prowadzenie ustabilizowanego trybu życia.

Dokonując analizy środka odwoławczego w tym zakresie można stwierdzić, że polemika skarżącego ze stanowiskiem Sądu I instancji nie została oparta na pominięciu przez ten sąd meriti żadnych istotnych okoliczności, mających zasadniczy wpływ na wymiar kary, lecz na odmiennym potraktowaniu tych samych okoliczności, których właściwa ocena winna prowadzić do wniosku, że wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych i kary łącznej zarówno co do rodzaju - pozbawienia wolności, jak i w określonych w wyroku wymiarach, jest obarczone rażącą niewspółmiernością w sensie surowości.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że jedna z przesłanek nadzwyczajnego złagodzenia kary podana w art. 60 § 1 k.k. dotyczy sprawców młodocianych. Przepis ten w stosunku do młodocianych statuuje fakultatywne nadzwyczajne złagodzenie kary dla tej grupy sprawców (tj. takich, którzy w chwili popełnienia czynu zabronionego nie ukończyli 21 lat i w czasie orzekania w pierwszej instancji 24 lat – art. 115 § 10 k.k.). W celu zawężenia zakresu stosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary do klasy młodocianych ustawodawca wprowadził dodatkową przesłankę pozytywnej prognozy. Zgodnie z art. 60 § 1 k.k. nadzwyczajne złagodzenie znajduje uzasadnienie tam tylko, gdzie względy wychowawcze (verba legis: określone w art. 54 § 1 k.k.) przemawiają za jego zastosowaniem wobec młodocianego. W odniesieniu do nieletniego i młodocianego sprawcy przepis art. 54 § 1 k.k. jednoznacznie przesądza

kwestię pierwszeństwa prewencji indywidualnej ustanawiając priorytet wychowawczego oddziaływania kary. Argumentem przemawiającym za kierowaniem się „przede wszystkim celem wychowawczym” powinna być dodatnia prognoza oparta na rozpoznaniu osobowości sprawcy, jego dotychczasowego życia, rodzaju naruszonego przestępstwem dobra oraz okoliczności jego popełnienia. Z użyciu w art. 54 § 1 kk zwrotu „przede wszystkim” wynika, że przepis ten w odniesieniu do nieletniego i młodocianego wskazuje wprawdzie na preferencje postulatów prewencji indywidualnej, nie eliminuje jednak wymagania wymierzenia takiej kary, której dolegliwość odpowiadałaby stopniowi winy, społecznej szkodliwości czynu, a także potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Względ na wychowawczą rolę kary nie oznacza bynajmniej pobłażliwości, ani łagodnego zawsze traktowania sprawców nieletnich i młodocianych, może bowiem niekiedy wskazywać na potrzebę dłuższego procesu ich resocjalizacji. Chodzi tu o sprawców nieletnich lub młodocianych, wykazujących znaczny stopień zdemoralizowania, już karanych i niepodatnych na zabiegi resocjalizacyjne o mniejszym stopniu dolegliwości. W orzecznictwie i literaturze słusznie podkreśla się także, że względy wychowawcze niekoniecznie muszą przemawiać za stosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia kary. Niekiedy wręcz przemawiają za zastosowaniem surowej kary (tak SN w wyrokach: z 4.10.1971 r., I KR 182/71, OSNKW 1972/2, poz. 33; z 14.04.1972 r., IV KR 28/72, OSNKW 1972/9, poz. 138; z 18.11.1977 r., V

KR 177/77, OSNKW 1978/2-3, poz. 23; Sienkiewicz [w:] Górniok i in., t. 1, s. 554; Marek, Komentarz, s. 201).

Szczególnie uzasadniony wypadek stanowi kolejną przesłankę nadzwyczajnego złagodzenia kary. Znajduje on swój normatywny wyraz w art. 60 § 2 k.k., gdzie ustawodawca wskazuje, iż chodzi o taki wypadek, gdy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa. Dla przyjęcia kwalifikacji wypadku jako szczególnie uzasadnionego konieczne jest uwzględnienie okoliczności obu rodzajów – i przedmiotowych, i podmiotowych (np. wyjątkowe pobudki działania, zły stan zdrowia sprawcy – zob. wyrok SN z 11.07.1975 r., V KR 105/75, OSNKW 1975/12, poz. 158; niska wartość przedmiotu przestępstwa – wyrok SA w Katowicach z 15.12.2005 r., II AKa 375/05, KZS 2006/4, poz. 52; okoliczności nie muszą być związane z samym przestępstwem, mogą również obejmować elementy występujące po popełnieniu czynu zabronionego, takie jak przyznanie się do sprawstwa, okazanie skruchy – wyrok SA we Wrocławiu z 14.06.2005 r., II AKa 144/05, LEX nr 171979 – czy elementy związane z osobą sprawcy: dotychczasową niekaralność, wykonywanie stałej pracy zarobkowej, pozytywne opinie z wywiadu środowiskowego – wyroki SA: w Krakowie z 16.02.2011 r., II AKa 256/10, KZS 2011/5, poz. 41; w Szczecinie z 16.09.2010 r., II AKa 130/10, KZS 2011/5, poz. 65; pozytywnie wartościowany sposób życia między popełnieniem przestępstwa a ujęciem sprawcy, gdy – co się zdarza – okres ten był długi – wyrok SA w Krakowie z 17.12.2009 r., II AKa 223/09, KZS 2010/2, poz. 32). Zastosowanie

tej konstrukcji nadzwyczajnego złagodzenia ma charakter fakultatywny. Dla prawidłowego ukierunkowania wykładni zwrotu nieostrego „szczególnie uzasadniony wypadek” ustawodawca podaje w trzech punktach § 2 kilka najbardziej typowych wypadków m.in. naprawienie szkody, uzgodnienie przez pokrzywdzonego i sprawcę sposobu naprawienia szkody. Nie każdy szczególnie uzasadniony wypadek może stanowić faktyczną podstawę fakultatywnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, ale tylko taki, który jest oceniany jako niezaskądający nawet na najniższą karę (byłaby ona niewspółmiernie surowa – por. w tym zakresie rozważania J. Raglewskiego, Model nadzwyczajnego złagodzenia kary..., s. 128). Tak dość wąsko przyjęty kształt powyższej przesłanki stanowi wyraźną dyrektywę ostrożnego posługiwania się konstrukcją nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 2 k.k. (por. Grzegorz Łabuda Komentarz do art. 60 kk). Godzi się także przywołać stanowisko Sądu Najwyższego odnoszące się do powyższej kwestii, zgodnie z którym „Podstawą zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary jest wykazanie, że w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, który powoduje, że nawet najniższa kara przewidziana w ustawie musi być uznana za karę rażąco surową. Wystąpienie takiego szczególnego wypadku powinno znajdować wsparcie w okolicznościach nietypowych samego zdarzenia albo takich cechach sprawcy, które charakteryzują go w sposób wyjątkowo pozytywny i powodują, że zasługuje on na wymierzenie kary poniżej minimum ustawowego.

Ocena co do tego, że w odniesieniu do konkretnego sprawcy zachodzi podstawa do skorzystania z dobrodziejstwa przewidzianego w art. 60 § 2 k.k., należy oczywiście do sądu i jest oceną swobodną, ale nie dowolną. Decydując się na orzeczenie kary z nadzwyczajnym jej złagodzeniem, sąd ma więc obowiązek przedstawić argumenty uzasadniające przekonanie, że w realiach rozpoznawanej sprawy zaistniały przesłanki do takiego postąpienia. Nie może też budzić wątpliwości, że wypadki szczególnie uzasadnione, o jakich mowa w przepisie art. 60 § 2 k.k., istotnie różnią się od wypadków zwykłych, co do których obowiązują standardowe dyrektywy wymiaru kary. Te ostatnie bowiem pozwalają na wykorzystanie możliwości istniejących w ramach ustawowych granic zagrożenia karą. Natomiast zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary bez jednoczesnego wykazania, że istotnie przemawiały za tym okoliczności o charakterze szczególnym, w pełni uzasadnia przekonanie, że kara wymierzona w takich warunkach jest karą rażąco niewspółmierną” (wyrok SN z dnia 4.2.2020r. III KK 113/20). Szczególnie uzasadniony wypadek zachodzi zatem wtedy, gdy istnieją liczne okoliczności łagodzące w samym czynie, właściwości zaś i warunki osobiste sprawcy, jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu zasługują na szczególnie pozytywną ocenę (wyrok SN z 12.05.1978 r., V KR 72/78, OSNPG 1979/2, poz. 19). Przy ocenie, czy zachodzi „szczególnie uzasadniony wypadek”, należy zatem brać pod uwagę dyrektywy wymiaru kary określone w przepisie art. 53 k.k. (Ćwiąkalski,

Nadzwyczajne, s. 16; Ćwiakalski [w:] Wróbel, Zoll I/2, s. 136 i n.). O tym, czy najniższa przewidziana kara jest niewspółmiernie surowa, decyduje nadto jej kumulacja z innymi karami i środkami (Daszkiewicz, Nadzwyczajne, s. 84). Okoliczności, takie jak sytuacja rodzinna sprawcy czy popełnienie przestępstwa w formie usiłowania, same przez się nie stanowią przesłanek do przyjęcia, że zachodzi taki wypadek (wyroki SA w Katowicach: z 22.11.2001 r., II AKa 381/01, Prok. i Pr.-wkł. 2002/7-8, poz. 19, i z 25.10.2001 r., II AKa 315/01, Prok. i Pr.-wkł. 2002/7-8, poz. 18). Zaznaczyć także należy, że zaistnienie jednej przesłanki lub nawet ich większej liczby nie tworzy po stronie sądu obowiązku zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary (wyrok SN z 22.04.1977 r., Rw 118/77, OSNKW 1977/7-8, poz. 82; Sienkiewicz [w:] Górniok i in., t. 1, s. 556-557; Ćwiakalski [w:] Wróbel, Zoll I/2, s. 139 i n.). Co nader istotne, w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że pojednanie pokrzywdzonego ze sprawcą, naprawienie szkody lub ustalenie sposobu jej naprawienia powinny nastąpić najpóźniej na rozprawie głównej (Sienkiewicz [w:] Górniok i in., t. 1, s. 557; Marek, Komentarz, s. 202).

Relatywizując powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy w pełni zgodzić ze stanowiskiem sądu meriti, iż względy wychowawcze nie przemawiały za zastosowaniem wobec młodocianego B. K. (2) nadzwyczajnego złagodzenia kary. Biorąc bowiem pod uwagę wielość popełnionych przestępstw (pięć), rodzaj naruszonych nimi dóbr (mienie o stosunkowo dużej wartości – łącznie 18630 zł),

typowy sposób i okoliczności popełnienia czynów (wspólne i porozumieniu z innymi osobami, na szkodę sześcioro pokrzywdzonych, którzy byli także jego znajomymi i sąsiadami), motywację (chęć łatwego zysku, zdobycie pieniędzy na alkohol) oraz stopień zawinienia (wina umyślna zamiar bezpośredni), a także fakt, że przestępstw stanowiących przedmiot osądu w niniejszej sprawie oskarżony dopuścił w trakcie toczącego się wówczas przeciwko niemu innego postępowania także o występki kradzieży, za popełnienie którego wkrótce potem, tj. w czerwcu 2020r został prawomocnie skazany na karę wolnościową ograniczenia wolności, której nie wykonał (sygn. akt (...)) i pomimo tego prawomocnego skazania oraz skierowania do sądu aktu oskarżenia w niniejszej sprawie, zachowanie oskarżonego nie uległo poprawie i dopuścił się kolejnego czynu przeciwko mieniu sławiącego wykroczenie z art. 119 § 1 kw, za który także został już prawomocnie skazany – brak jest podstaw do konstruowania pozytywnej prognozy wobec B. K. (1), pomimo, że w ostatnim czasie jego zachowanie uległo poprawie, wykonał ostatnią karę ograniczenia wolności, podjął pracę, utrzymuje rodzinę, naprawił szkodę dwojgu pokrzywdzonym i pojednał z pokrzywdzonymi. Wbrew zatem ujętemu w apelacji zarzutowi, sąd orzekają słusznie skonstatował, że kompleksowo ocenione okoliczności dotyczące zarówno popełnionych czynów, jak i cech osobowościowych oskarżonego oraz względy wychowawcze wskazują na potrzebę dłuższego procesu jego resocjalizacji w warunkach izolacji więziennej, a tym samym brak jest podstaw do zastosowania nadzwyczajnego

złagodzenia kary. W sprawie nie zachodzi także szczególnie uzasadniony wypadek w rozumieniu art. 60 § 2 kk, który powodowałby, że nawet najniższa kara przewidziana w ustawie musiałaby być uznana za karę rażąco surową. Nie wystąpiły bowiem szczególne okoliczności nietypowe odnoszące się do samych zdarzeń ani też nie zaistniały takie cechy B. K. (1), które charakteryzowałby go w sposób wyjątkowo pozytywny i powodowałby, że zasługuje on na wymierzenie kar poniżej minimum ustawowego. Co do pojednania się z pokrzywdzonymi i naprawienia szkody, to należy przypomnieć, że nie przedstawiono dowodów świadczących o pojednaniu się z trojgiem pokrzywdzonych, tj. małżonkami K. oraz K. B., która domagała się kary wobec oskarżonego, a ponadto nie naprawił on szkody wobec tych pokrzywdzonych. Z kolei z pokrzywdzonym W. M. oskarżony pojednał się, ale nie wyrównał mu szkody. Co także istotne, pomimo, że postępowanie karne w niniejszej sprawie trwało prawie 2 lata, oskarżony naprawił szkodę wyrządzoną pozostałym pokrzywdzonym A. P. i R. C. dopiero po wydaniu wyroku przez sąd I instancji i zobowiązaniu go w trybie art. 46 § 1 kk do takiego postąpienia, a jak przyjmuje się w doktrynie i orzecznictwie pojednanie pokrzywdzonego ze sprawcą, naprawienie szkody lub ustalenie sposobu jej naprawienia powinny nastąpić najpóźniej na rozprawie głównej (Sienkiewicz [w:] Górniok i in., t. 1, s. 557; Marek, Komentarz, s. 202).

Ustatkowując się do drugiego zarzutu, wskazać należy, iż rażąca niewspółmierność kary zachodzi

jedynie wówczas gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziła wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk. Stwierdzić także należy, iż nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnice tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można – również w potocznym tego słowa znaczeniu – „rażąco” niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować (OSNPG 1974/3-4/51; OSNPK 1995/6/18). W praktycznym ujęciu niewspółmierność kary w stopniu „rażącym”, tj. uprawniającym sąd odwoławczy do ingerencji w orzeczenie karne można zdefiniować negatywnie, to znaczy, że taka niewspółmierność nie zachodzi, gdy Sąd I instancji uwzględnił wszystkie istotne okoliczności, wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, inaczej ujmując, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary (art. 53 § 1 kk) nie zostały przekroczone w kontekście wymagań, wynikających z ustawowych dyrektyw wymiaru kary (por. wyrok SN z dnia 8.07.1982r. Rw 542/82, OSNKW 1982/12/90).

Słowem niewspółmierność zachodzi wtedy, gdy orzeczona kara za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należyte stopnia

winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów wychowawczych i zapobiegawczych (vide wyroki SN z dn. 30.11.1990r., WR 363 / 90, OSNKW 1991, Nr 7-9, poz. 39, z dn. 02.02.1995r., II KRN 198 / 94, OSP 1995, Nr 6, poz. 18, wyrok SA w Poznaniu z dn. 06.04.1995r., II AKr 113/95, Prok. i Pr. 1995/11-12/30).

Sytuacja taka, zdaniem Sądu Odwoławczego, w przedmiotowej sprawie jednak nie zachodzi, a tym samym apelacja obrońcy oskarżonego okazała się nieskuteczna.

Zdaniem Sądu Okręgowego zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych czynów przypisanych oskarżonemu B. K. (1) w pkt V, VI, VII wyroku jest jak najbardziej trafna i zasługuje na aprobatę, gdyż w odpowiedni sposób uwzględnia ona wszystkie elementy, o których mowa w definicji legalnej z art. 115 § 2 kk. W tym zakresie Sąd Rejonowy prawidłowo zaakcentował m.in. rodzaj i charakter naruszonego dobra (mienie), rozmiar ujemnych następstw przestępnego zachowania (wartość skradzionego i uszkodzonego mienia – łącznie 18630), sposób i okoliczności popełnienia czynów (na szkodę sześciorga pokrzywdzonych, którzy byli także jego znajomymi i sąsiadami), motywację (chęć łatwego zysku, zdobycie pieniędzy na alkohol) oraz stopień zawinienia (wina umyślna zamiar bezpośredni).

Wbrew wywodom autora apelacji, nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń ani rodzaj ani wymiar orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych za ciąg trzech przestępstw z art. 279 § 1 kk, za czyn ciągły z art. 278 § 1 kk w zw. 12 § 1 kk i za czyn z art. 288 § 1 kk albowiem po pierwsze skarżący nie wykazał wadliwości zawartych w pkt V - VII zaskarżonego wyroku rozstrzygnięć w tym przedmiocie, a po wtóre rozpoznając sprawę Sąd I Instancji w pisemnych motywach wyroku wskazał jakie okoliczności potraktował w stosunku do oskarżonego obciążająco oraz czy dopatrył się jakichkolwiek okoliczności łagodzących i czym kierował się wymierzając sprawcy za ciąg trzech przestępstw z art. 279 § 1 kk – karę 1 roku i 3 miesiące pozbawienia wolności (pkt V wyroku), za czyn ciągły z art. 278 § 1 kk w zw. 12 § 1 kk – karę 5 miesięcy pozbawienia wolności (pkt VI wyroku) i za czyn z art. 288 § 1 kk – karę 4 miesiące pozbawienia wolności (pkt VII wyroku). Sąd I instancji uwzględnił także wszystkie istotne okoliczności łagodzące determinujące wymiar kary za te występki, co znalazło swój wyraz w wymierzeniu oskarżonemu wszystkich trzech jednostkowych kar zbliżonych do dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za popełnienie tego rodzaju występków. W sytuacji procesowej oskarżonego, sąd za przypisany mu w pkt V wyroku ciąg trzech przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk mógł bowiem orzec karę pozbawienia wolności w granicach od roku do 15 lat pozbawienia wolności, zaś za czyn ciągły z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk przypisany mu w pkt VII karę w granicach od 4 miesiące do 10 lat

pozbawienia wolności, zaś za czyn z art. 288 § 1 kk przypisany w pkt VIII karę w granicach od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności.

Wielość popełnionych przestępstw, w tym na szkodę znajomych i sąsiadów (łącznie 5), wartość skradzionego i uszkodzonego mienia – łącznie 18630, motywacja zasługująca na potępienie (z chęci łatwego zysku i zdobycie pieniędzy na alkohol), fakt, że przestępstw stanowiących przedmiot osądu w niniejszej sprawie oskarżony dopuścił w trakcie toczącego się wówczas przeciwko niemu postępowania także o występki kradzieży, za popełnienie którego wkrótce potem został prawomocnie skazany na karę wolnościową ograniczenia wolności (sygn. akt (...)) - należało potraktować (co także sąd I instancji uczynił), miarkując wymiar kary, jako okoliczność obciążającą oskarżonego, która jednocześnie wyklucza orzeczenie jednostkowych kar pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Prezentowana przez oskarżonego w trakcie popełniania przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem czynów, jak i potem (pomimo prawomocnego skazania za przestępstwo przeciwko mieniu w czerwcu 2020r. w sprawie o sygn. akt (...)) oraz skierowania do sądu aktu oskarżenia w niniejszej sprawie, zachowanie oskarżonego nie uległo poprawie i dopuścił się kolejnego czynu przeciwko mieniu sławiącego wykroczenie z art. 119 § 1 kw, za który także został już prawomocnie skazany), postawa przejawiająca się m.in. w rażącym lekceważeniu obowiązujących zasad i wielokrotnym popadaniu w konflikt z prawem, wzmacnia zatem trafność stanowiska sądu meriti o

braku podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia orzeczonych kar jednostkowych, a zarazem słuszności rozstrzygnięć sądu I instancji co do wymiaru orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności. Co znamienne obrońca oskarżonego kwestionując także wyrok w zakresie jednostkowej kary pozbawienia wolności orzeczonej za ciąg przestępstw (pkt V wyroku), w swej apelacji jednocześnie całkowicie pominął tak ważki, a wręcz kluczowy z punktu widzenia dyrektyw wymiaru kary i konstruowania prognozy kryminologicznej – fakt, że na konstrukcję ciągu przestępstw przypisanych oskarżonemu składają się aż 3 czyny.

Wbrew intencji skarżącego, brak było podstaw do dalszego złagodzenia orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych. Po pierwsze, sąd meriti w przekonujący sposób wykazał, iż nie zaistniały przesłanki do wymierzenia kar jednostkowych w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a tym bardziej do nadzwyczajnego ich złagodzenia poprzez orzeczenie kar ograniczenia wolności. Po wtóre, podobnie tak bardzo eksponowane przez obrońcę w wywiedzionym przez odwoławczym okoliczności dotyczące młodego wieku oskarżonego, przyznania się do winy i współdziałania z organami wymiaru sprawiedliwości, wyrażenia skruchy i żalu, pojednania się z pokrzywdzonymi oraz naprawienia szkody - nie mogą umniejszyć jego odpowiedzialności w zakresie kary. Treść pisemnego uzasadnienia wyroku jednoznacznie wskazuje, że takie okoliczności jak: wcześniejsza niekaralność, status młodocianego, przyznanie się do winy, wyrażenie

skruchy i żalu, deklaracja pojednania się z pokrzywdzonymi i naprawienia szkody zostały przez sąd orzekający potraktowane jako kluczowe argumenty dla wykazania zasadności wymierzenia mu kar jednostkowych w wymiarze bardzo zbliżonym do dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Co do pojednania się z pokrzywdzonymi i naprawienia szkody, to należy przypomnieć, że nie przedstawiono dowodów świadczących o pojednaniu się z trojgiem pokrzywdzonych, tj. małżonkami K. i K. B., która domagała się kary wobec oskarżonego, a ponadto nie naprawił on szkody wobec tych pokrzywdzonych. Z kolei z pokrzywdzonym W. M. oskarżony pojednał się, ale nie wyrównał mu szkody. Co także istotne, pomimo, że postępowanie karne w niniejszej sprawie trwało prawie 2 lata, oskarżony naprawił szkodę wyrządzoną pozostałym pokrzywdzonym A. P. i R. C. dopiero po wydaniu wyroku przez sąd I instancji i zobowiązaniu go w trybie art. 46 § 1 kk do takiego postąpienia. Odnośnie motywacji oskarżonego, w pełni należy podzielić wywody sądu orzekającego, wyrażone w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż sytuacja bytowa B. K. (1) nie usprawiedliwia podjęcia przez niego przestępczych zachowań. Oskarżony jest młodym, zdrowym mężczyzną, który mógł podjąć chociaż proste fizyczne prace dorywcze, a ponadto - jak słusznie argumentował sąd meriti - środki pieniężne uzyskane ze sprzedaży skradzionych sprzętów przeznaczał na zakup alkoholu, a nie produktów pierwszej potrzeby. Z kolei tak bardzo akcentowana przez apelującego sytuacja rodzinna oskarżonego, w tym narodziny

dwa lata temu dziecka, nie wpłynęła wyraźnie na zmianę jego postawy albowiem dopuszczał się kolejnych czynów. Jak natomiast wynika wprost z wywiadu kuratora, poprawa zachowania oskarżonego nastąpiła dopiero w ostatnim czasie.

Reasumując, wbrew wyrażonym w skardze apelacyjnej zastrzeżeniom, sąd I instancji poddał wnikliwej analizie wszystkie okoliczności łagodzące i nadał im stosowną wagę. Sąd orzekający podniósł wszystkie te istotne aspekty do rangi fundamentalnych okoliczności łagodzących, ale jednocześnie dostrzegł, że nie można ich przeceniać w kierunku oczekiwanym przez obrońcę, tj. nie uzasadniają one zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary albowiem oskarżony pomimo prawomocnego skazania za przestępstwo przeciwko mieniu w czerwcu 2020r. w sprawie o sygn. akt (...) oraz skierowania do sądu aktu oskarżenia w niniejszej sprawie, nie zweryfikował swojego zachowania i dopuścił się kolejnego czynu przeciwko mieniu sławiącegogo wykroczenie z art. 119 § 1 kw, za który także został już prawomocnie skazany. Naprawienie szkody na rzecz tylko dwojga pokrzywdzonych nastąpiło zaś dopiero po wydaniu wyroku przez sąd I instancji i zobowiązaniu go w trybie art. 46 § 1 kk do takiego postąpienia.

Ponownie wskazać należy, że aby skutecznie podnieść zarzut rażącej niewspółmierności kary nie wystarczy powoływać się na ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale musiałaby wystąpić różnica tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można - również w potocznym tego słowa znaczeniu

- „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować.

Dostrzeżenie i uwzględnienie przez sąd meriti wszystkich powyższych okoliczności mających istotny wpływ na wymiar kary, uprawnia do zdecydowanego odparcia sformułowanego przez apelującego zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych.

Wobec zaistnienia w niniejszej sprawie wszystkich warunków określonych art. 85 kk i art. 91 § 2 kk, tzn. B. K. (1) popełnił ciąg przestępstw oraz dwa inne przestępstwa i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju, sąd zobligowany był na połączyć jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzec wobec oskarżonego karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Samo przyjęcie konstrukcji realnego zbiegu przestępstw było prawidłowe, a orzeczona przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku kara łączna pozbawienia wolności ukształtowana na zasadzie częściowej absorpcji (asperacji) nie razi swoją surowością.

W tym miejscu należy odwołać się do dyrektyw wymiaru kary łącznej określonych w art. 85a kk oraz powszechnie przyjętego stanowiska wyrażonego w judykaturze i orzecznictwie, zgodnie z którymi w przypadku istnienia podstaw do stosowania przepisów o karze łącznej wymiar kary jest dwuetapowy. Sąd powinien na pierwszym jej etapie kierować się dyrektywami z art. 53 kk dając pierwszeństwo dyrektywie społecznej szkodliwości czynów,

natomiast na drugim etapie wymiaru kary łącznej prymat powinien należeć do dyrektywy realizującej cele wychowawcze i zapobiegawcze i do tych wszystkich zleceń Sąd I instancji w pełni się zastosował.

Zaznaczyć także należy, że ferując wyrok w zakresie kary łącznej sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar jednostkowych, lecz powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary istnieje ścisły związek podmiotowy – przedmiotowy i czasowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto powinien rozważyć, czy zaistniały inne okoliczności przemawiające za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej. Im te podobieństwa przedmiotowe i podmiotowe pomiędzy poszczególnymi przestępstwami są większe, tym wymiar kary łącznej powinien zmierzać ku zasadzie absorpcji, czym mniejsze – ku zasadzie kumulacji (por. wyrok SN z dnia 02 grudnia 1975 r., Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33). Zasadę absorpcji stosuje się zatem gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym. Zaznaczyć należy, że na wymiar kary łącznej nie ma wpływu ani stopień zawinienia z jego funkcją limitującą, ani stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw. Decydujące znaczenie ma zaś względ na prewencyjne oddziaływanie

kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej.(por. wyrok SA w w B. z dnia 29.09.1998, II AKa 98/98, OSA 1999/3/20). Na uwagę zasługuje również pogląd, zgodnie, z którym zasadę absorpcji stosuje się, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem w liczbie nie więcej jak dwa stanowią jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra osobiste (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 08.03.2001 r., II AKa 59/01, Prok. i Pr. 2002/3/21). Godzi się też przytoczyć wyrażony w doktrynie pogląd, iż w aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się realnie przestępstw wyraża ponadto ilość osób pokrzywdzonych – największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 19.01.2005 r., II Aka 274/04, KZS 2005/1/14).

Odnosząc przytoczone rozważania do realiów przedmiotowej sprawy, sąd odwoławczego uznał, że kara łączna w wymiarze roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności będzie karą realizującą powyższe dyrektywy. Za powyższą konstatacją przemawia ocena związku czasowo – przedmiotowo - podmiotowego pomiędzy poszczególnymi czynami i postawy oskarżonego. W szczególności sąd meriti uwzględnił zbieżność czasową i zbieżność przedmiotową czynów, tj. wszystkie występki skierowane były przeciwko temu samemu dobru prawem chronionemu, czyli mieniu, z drugiej zaś strony wziął też słusznie pod uwagę fakt, że oskarżony dopuścił się aż pięciu czynów oraz fakt, że przestępnych czynów dopuścił się na szkodę sześciorga pokrzywdzonych. W konsekwencji

sąd odwoławczy uznał, że trafnie Sąd Rejonowy sięgnął w tym wypadku przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności po zasadę asperacji, aczkolwiek zbliżoną do absorbcji, określając jej wymiar na rok i 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Reasumując, podzielić należy wyrażony przez sąd meriti pogląd, że w pełni względy prewencji indywidualnej jak i społecznego oddziaływania spełni kara łączna pozbawienia wolności wymierzona na zasadzie asperacji w oznaczonym w wyroku rozmiarze. Taki okres należy uznać za wystarczający a zarazem konieczny dla odstraszenia zarówno oskarżonego, jak i przyszłych ewentualnych sprawców tego rodzaju przestępstw przed podjęciem czynności zabronionych ustawą karną.

Jak już zaakcentowano we wcześniejszych akapitach niniejszego uzasadnienia. do wydania rozstrzygnięcia zgodnego z oczekiwaniami skarżącego, nie mogło zatem także doprowadzić odwołanie się w apelacji do faktu naprawienia szkody przez oskarżonego oraz jego pojednanie się z pokrzywdzonymi. Uszło bowiem uwadze skarżącego że oskarżony naprawił szkodę tylko wobec dwojga pokrzywdzonych i to dopiero po wydaniu wyroku przez sąd I instancji, który w trybie art. 46 § 1 kk nałożył na niego takowe obowiązki. W przypadku pozostałych pokrzywdzonych - małżonków K., W. M. i K. B., wyrządzona im popełnionymi przez oskarżonego przestępstwami szkoda, nie została do chwili obecnej naprawiana.

Brak jest zarazem podstaw do jakiegokolwiek ingerencji w zaskarżone rozstrzygnięcia.

Ponownie należy podkreślić, że późniejsza postawa oskarżonego oraz całokształt okoliczności towarzyszących podjętemu przez wyżej wymienionego przestępcemu zachowaniu (aż pięciokrotnie) – zdecydowanie wyklucza dalsze łagodzenie zastosowanej wobec niego represji karnej. Jak już wskazano we wcześniejszych akapitach niniejszego uzasadnienia, o znacznym stopniu demoralizacji oskarżonego i niepewnym procesie jego resocjalizacji świadczy również fakt, że przestępstw stanowiących przedmiot osądu w niniejszej sprawie dopuścił w trakcie toczącego się wówczas przeciwko niemu postępowania także o występku kradzieży, za popełnienie którego wkrótce potem został prawomocnie skazany na karę wolnościową ograniczenia wolności (sygn. akt (...)), której – jak słusznie zauważył sąd meriti – nie wykonał, co skutkowało zarządzeniem wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności. Pomimo prawomocnego skazania za przestępstwo przeciwko mieniu w czerwcu 2020r. w sprawie o sygn.. akt (...) oraz skierowania do sądu aktu oskarżenia w niniejszej sprawie, zachowanie oskarżonego nie uległo żadnej poprawie i dopuścił się kolejnego czynu przeciwko mieniu słąwiącego wykroczenie z art. 119 § 1 kw, za który także został już prawomocnie skazany, co także świadczy o rażącym lekceważeniu przez niego porządku prawnego. Oskarżony nie skorzystał więc z danej mu szansy na zmianę postawy życiowej i nie wyciągnął wniosków, co przeczy tym samym postawieniu

wobec niego pozytywnej prognozy, zaś jego zachowanie dopiero w ostatnim czasie uległo poprawie. Jak wykazało więc przeprowadzone postępowanie oskarżony kolejny raz nadużył zaufania sądu, przejawiał całkowicie poczucie bezkarności i popełnił przestępstwa o wysokim stopniu społecznej szkodliwości.

Biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy, które nakazują brać pod uwagę przepisy art. 53 kk i art. 54 kk należy podzielić stanowisko sądu I instancji, że brak było podstaw do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, a adekwatną do społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu w niniejszej sprawie oraz realizującą cele zapobiegawcze i wychowawcze, będzie kara w określonym w zaskarżonym wyroku rozmiarze.

Konkludując stwierdzić należy, iż wymierzona oskarżonemu kara jest jak najbardziej sprawiedliwa, uwzględniająca zarazem wszystkie dyrektywy wymiaru kary, o których mowa w art. 53 kk. W ocenie Sądu Okręgowego tylko tak ukształtowana represja karna stwarza realne możliwości osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych w zachowaniu oskarżonego. Powinna ona zarazem wywołać w jego świadomości przeświadczenie o nieuchronności kary oraz wyrobić poczucie odpowiedzialności i poszanowania prawa. Poza tym kara w tym wymiarze będzie oddziaływała właściwie na społeczeństwo, osiągając w ten sposób cele prewencji ogólnej, poprzez odstraszenie innych od popełniania tego typu przestępstw.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kar jednostkowych oraz kary łącznej i wymierzenie kary wolnościowej ograniczenia woli.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec niestwierdzenia przez sąd odwoławczy zarzucanych w apelacji uchybień - brak było podstaw do uwzględnienia wniosku o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kar jednostkowych oraz kary łącznej i wymierzenie kary wolnościowej ograniczenia woli.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
- rozstrzygnięcia o karach jednostkowych pozbawienia wolności (pkt V, VI, VII), - rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności (pkt VIII),	

<p>- rozstrzygnięcie o kosztach obrony z urzędu (pkt XVI),</p> <p>- rozstrzygnięcie o kosztach sądowych, od uiszczenia których oskarżony został zwolniony (pkt XVII).</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>W świetle wymowy całokształtu ujawnionych okoliczności i dowodów determinujących wymiar kary, kompleksowo i prawidłowo ocenionych przez sąd I instancji oraz wobec braku podstaw do uwzględnienia podniesionych zarzutów i wniosku zawartego w apelacji obrońcy o zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzeniu oskarżonemu B. K. (1) kary ograniczenia wolności - Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 1 kpk, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w powyższym zakresie, jako w pełni słuszny i trafny.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>- uchylenie zawartych w pkt XV tiret drugi i tiret trzeci zaskarżonego wyroku rozstrzygnięć o środkach kompensacyjnych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Zasła konieczność dokonania korekty zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie zawartych w pkt XV tiret drugi i tiret trzeci rozstrzygnięć o środkach kompensacyjnych wydanych na podstawie art. 46 § 1 kk albowiem oskarżony B. K. (1) po wydaniu wyroku przez sąd I instancji naprawił w całości szkody wyrządzone R. C. i A. P. popełnionymi przez siebie przestępstwami. Warunkiem orzeczenia środka kompensacyjnego na podstawie art. 46 § 1 kk jest istnienie szkody w chwili orzekania. Skoro w chwili orzekania przez sąd odwoławczy szkody zostały przez oskarżonego w całości naprawione, należało uchylić rozstrzygnięcia o tychże środkach kompensacyjnych jako aktualnie pozbawione podstawy.</p>	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
<p>III</p> <p>IV</p>	<p>Sąd okręgowy na mocy art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego B. K. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze albowiem istnieją podstawy do uznania, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe z uwagi na fakt, że osiąga on nieduży dochód, nie posiada majątku i ma na utrzymaniu konkubinę i 2 -letnie dziecko.</p> <p>Na mocy art. 29 ustawy Prawo o Adwokaturze i § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 1 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016.1714), zgodnie z wnioskiem, sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. D. S. kwotę 516,60 zł. brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu B. K. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 66,86 zł. tytułem zwrotu wydatków związanych z dojazdem do sądu.</p>

7. PODPIS